

lagte, have Nafftov Fjords Beboere formaet de vedkommende Netsbetjente til at skride ind imod de fremmede Fiskere og bringe Lovbestemmelserne om Baadenes Mafsevidde til Anvendelse imod dem, der havde for smaa Mafser.

Da Kanonbaaden for kort Tid siden var paa den omtalte Fjord, var Striden imellem de to Slags Fiskere temmelig varm. Baadfiskerne, hvis Fiskeri igrigt blev kontrolleret af mig, laa om Natten tæt sammensluttede af Frygt for Overtagelse fra de hjemmehørende Fiskeres Side. Disse Sidste anmode mig om en Sammenkomst for at forebringe deres Klager, og jeg greb denne Leilighed til at forklare dem, at de fremmede Fiskere, naar de ikke skraabe Haubunden med for svar paahængt Vagt, og naar de ikke aabenlyst borttage vel afmærkede Redskaber eller Prikker, ikke overtræde de nugældende Lovbestemmelser, hvis deres Baads Mafser have den reglementerede Størrelse — hvad de efterhaanden paa de fleste Steder have faaet. Baadfiskerne kunne altsaa ikke forjages, allermindst ved Selvtægt fra de hjemmeboende Fiskeres Side, imod hvilken jeg vilde skride ind paa det Eftertrykkeligste.

Disse Forhold fra Nafftov Fjord ere egentlig kun en Ojtagelse af, hvad der tidligere er sket paa mange af de Fjorde, som Baadfiskerne have attakeret og i Mangel af beskyttende Love erobret, kun har Kampen iaar faaet en noget forandret Karakter, da de Redskaber, som ikke have lovlig Mafsevidde, kunne blive konfiskerede, saaledes som det ogsaa er gjort af Netsbetjente, der desværre ikke have faaet nogen Tilkendegivelse om den Maade, Regjeringen ønskede, at der i denne Sag skulde optrædes fra Politiets Side, og hvorom der er tillagt mig Instruktioner.

Jeg kan ikke Andet end tillade mig at anmode Ministeriet om i sin Overveelse af de Forholdsregler, der bør træffes til vore Fiskeriers endelige Ordning, at tage velvilligst Hensyn til de hjemmeboende Fiskeres Interesser, da deres Arbejdsfærdighed ødelægges af den Alt bortførende, men desværre lovlige Invasion af Baadfiskerne paa tidligere fredede Distrikter, medens jeg dog villigen skal erkende, at dels er en sieblikkelig og skrap Optræden med Konfiskation af Garn etc. mod Baadfiskerne ubillig, dels er der i de fremkomne Klager mod de nævnte Fiskere endel Overtrevent og maaste nogen Misundelse over den bedre Fangst. Maalet maa være at begrænse de opfiskende Fiskerimethoder med Hensyn til Sted, Tid og Redskabernes Dimensioner.

Dette erkendes ogsaa af alle Parter, og jeg har iaar den Tilfredsstillelse, da Fiskerne efterhaanden og hovedsageligen ved mine egne Meddelelser ere blevne bekendte med det fredelige Formaal for Kanonbaadens Mission ligeoverfor vore egne Fiskere, at de alle, hvoralt hvor jeg kommer hen, frivilligen søge mig, dels for at faae deres Redskaber eftersete og Mangler rettebe, dels for at give eller modtage alle Slags Oplysninger, deres Ernæring vedkommende. Der er ved denne Leilighed kommet en hidtil ialtfald mindre tydelig fremtraadt Jølelse ind i Fiskeribefolkningen af, at Regjeringen atter ønsker at tage sig af dens Sag, og om Fiskernes Taknemlighed herfor modtager jeg saa at sige daglig Forjættninger, som jeg herved tillader mig at videre sende med den Bemærkning, at jeg ifølge min indvundne Erfaring anser det for at være en langtfra vanstelig Opave at forjone de modfærdende Ansøgere i de omhandlede Fiskerispørgsmaal med hinanden, naar de blot kunne komme frem og mødes. Det vil sikket vinde Ministeriets Billigelse, at jeg ved Siden af mine andre Overv paa Kanonbaadens Logt ogsaa forsøger paa at opnaa dette.

3. Bardenfleth.

Til Indenrigsministeriet.

G.

Chefen for Kanonbaaden „S a u g“. Store Belt, den 9de Juni 1880.

I Henhold til de mig givne Ordre har jeg søgt Leilighed til at tilse, at ikke tykke Fiskere drive deres Fiskeri paa vort Epterritorium, hvilket navnlig gjælder Lillebeltfarvandet som det Sted, hvor tykke Fiskere hovedsageligen fra Drø hidtil personligen ere komne over tæt til Fyns Kyster og til de omliggende danske Der, for enten i Sommertiden at stange Al eller senere paa Efteraaret at fatte Kroge imellem vore Fiskeres Redskaber.